

яе. Просьле гэтых двох год што год сплачуецца адна дзесятая часьць пазыкі, пры гэтым сплата настае 1 сьнежня просьле двох год ад дня дастаньня пазыкі.

Але трэба памятаць, што ў гаспадароў, каторыя дзеля свае беднасьці ня могуць аддаць заплачаных грошаў, пазыка вельмі часта ліквідуецца (*umarza sie*). Дзеля таго раз-жа па ўжыцьці пазыкі трэба падаваць у Стараства просьбу аб яе ліквідаваньні (*umorzeniu*), чым барджэй па ўжыцьці пазыкі такая просьба будзе пададзена, тым ляпей. Позна пададзеная просьба аб ліквідаваньні пазыкі можа яшчэ ня быць разгледжана да сплаты першай раты пазыкі.

Канчаючы, прашу мне выбачыць, што не зрабіў гэтага выясьненьня раней.

Патрэбаў ёсьць гэтулькі, што каб іх управіцца рабіць, трэба было—б цэлае міністэрства. Калі—б наш народ быў арганізаваны ў сваю Беларускаю Сялянскую Партыю ды ў Беларускі Гаспадарскі Зьвяз, дык можна было—б зрабіць усе справы і ў пару.

„Лектар думаў аб грамадзянстве, а грамадзянства думала аб сваім лектару“

Гэтак хваліцца захоплены сабою І. Дварчанін, пішучы аб сваім рэфэраце ў № 8 „За працу“. Запраўды, беларускае грамадзянства ня мае нічога лепшага рабіць, як думаць аб Дварчаніну. Нічога няма сьмяшнейшага, як неўдаляка прадстаўляе сябе вялікім чалавекам.

Свяцтва заядае

Беларуская кнігарня „Пагоня“ ля Завальнае вул., 7 у Вільні, належачая да фірмовай спалкі, ледзь ліпіць. А віна гэтага — свяцтва: Ярэміч пасадзіў гандляваць сваю швагрыню, Більдзюкевіч сваю, і абедзьве на гандлі нічагусенкі ня знаюцца. Каб цяпер вольны ад старшынства ў Інстытуце сам Більдзюкевіч пачаў гандляваць, дык кнігарня й зусім зачынілася—б.

„Навука“ І. Дварчаніна

Сьвядомы Беларус шануе роднаю мову і стараецца, каб яна не засьмечвалася чужымі словамі, каб аставалася чыстай, бо ў роднай мове адбіваецца душа народу. Ня так робяць тыя, што толькі прыкрываюцца беларускім рухам дзеля сваіх асабістых або чужых мэтаў. Гэтак, прыкладам, у Празе адзін гурток беларускіх студэнтаў, сябры каторага гатаваліся заняць урадовыя службы ў Беларускай Радавай Рэспубліцы і дзеля таго прыкідаваліся вялікімі прыяцельмі балшавікоў, паміж сабою ўжываў вылучна маскоўскаю мову. Але калі хтось зь Беларусаў іншага кірунку падыходзіў да іх, дык яны пераходзілі на беларускаю мову, бо гэтага вымагала „нацпалітыка“. Тое самае мы бачылі ў І. Дварчаніна, каторы на сваім дзівосным рэфэраце 18.11. даводзіў, што аб чысьціні мовы рупіцца ня трэба, што настае ўсё большае збліжэньне паміж усімі мовамі — з прычыны пазычэньня чужых словаў. Няхай—бы І. Дварчанін такім цьверджаньням не кампромітоваў—бы хоць свайго доктарату, бо ўсім ведама, што мова *жыве*, а ўсё жывое расьце, разьвіваецца, дыфэрэнцыруецца, значыцца, далей адыходзе адно ад аднаго. Але Дварчанін гэтага ведаць ня хоча. Няхай жыве „политграмота“!

Калі хочаць, каб мова была блізкай да „простага“ народу — да сялян і работнікаў, дык стараюцца, каб яна была дэмакратычнай, каб у ёй было як найменей слоў чужых,